

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 137/04-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. augusta 2004 predbežne prerokoval sťažnosť RADIO Nitra, spol. s r. o., so sídlom Štefánikova 46, Nitra, zastúpeného advokátom JUDr. J. K., Advokátska kancelária, B., vo veci porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. novembra 2003 sp. zn. Obdo V 47/2002 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4. marca 2004 sp. zn. 7 Obo 321/03 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť RADIO Nitra, spol. s r. o., so sídlom Štefánikova 46, Nitra, o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. januára 2004 doručená a 16. apríla 2004 doplnená sťažnosť RADIO Nitra, spol. s r. o., so sídlom Štefánikova 46, Nitra (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. K., Advokátska kancelária, B., ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 19. novembra 2003 sp. zn. Obdo V 47/2002 a uznesením najvyššieho súdu zo 4. marca 2004 sp. zn. 7 Obo 321/03.

Zo sťažnosti a z priložených písomností vyplývajú nasledovné relevantné skutočnosti:

1. *Sťažovateľ podal 22. marca 2000 na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) žalobný návrh na ochranu pred nedovoleným obmedzovaním hospodárskej súťaže proti Slovenským telekomunikáciám, a. s., odštepnému závodu Rádiokomunikácie, so sídlom v Bratislave (ďalej len „žalovaný“), ktorým sa domáhal, aby sa žalovaný „zdržal konania obmedzujúceho hospodársku súťaž vynucovaním a uplatňovaním rozdielnych obchodných podmienok voči sťažovateľovi v porovnaní s inými spotrebiteľmi z pozície dominantného postavenia rušiteľa na telekomunikačnom trhu v Slovenskej republike.“*

2. *Sťažovateľ spolu s uvedeným žalobným návrhom podal aj návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorému krajský súd svojim uznesením z 20. júla 2000 č. k. 28 Cb 23/00-100 vyhovel, keď rozhodol, že: „Odporca je povinný zdržať sa vypájania prevádzky zariadení šíriacich rozhlasový signál rozhlasového programu Rádio Nitra - Hviezda FM do právoplatného rozhodnutia sporu 28 Cb 23/00 vedeného medzi navrhovateľom a odporcom na Krajskom súde v Bratislave.“ Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie žalovaný, najvyšší súd však uznesením z 28. septembra 2000 sp. zn. 7 Obo 268/2000 napadnuté uznesenie o predbežnom opatrení potvrdil.*

3. Uznesením krajského súdu z 10. decembra 2001 č. k. 28 Cb 23/00-190 bolo konanie o ochranu pred nedovoleným obmedzovaním hospodárskej súťaže zastavené s odôvodnením, že krajský súd nemá právomoc v predmetnej veci konať a rozhodnúť. V uznesení sa ďalej uvádza, že „Z predmetu činnosti navrhovateľa súd zistil, že prevádzkuje rozhlasové vysielanie v SR ako regionálna hudobno-slovná rozhlasová stanica na základe licencie. Jeho služby sú určené širokému okruhu fyzických i právnických osôb, nemôže byť on sám preto v zmysle zák. spotrebiteľom, pretože výrobky a služby, ktoré nakupuje, nepoužíva pre svoju vlastnú potrebu.“

4. Na odvolanie sťažovateľa proti uvedenému rozhodnutiu krajského súdu o zastavení konania vec prejednal najvyšší súd ako súd odvolací a svojim uznesením

z 27. mája 2002 sp. zn. 7 Obo 30/02 napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozhodol tak s odôvodnením, že „Nárok na zdržanie sa konania obmedzujúceho súťaž je uplatniteľný zdržovacou žalobou, o ktorej môže rozhodnúť len súd... Pritom súbežne môže byť podaný aj návrh na zahájenie konania Protimonopolného úradu Slovenskej republiky pre zneužívanie dominantného postavenia sťažovateľa. Pokiaľ súd bude potrebovať vyriešenie prejudiciálnej otázky, bude si musieť vyžiadať v tejto veci rozhodnutie Protimonopolného úradu Slovenskej republiky. Žalobca sa žalobou domáha voči žalovanému, aby mu bolo uložené zdržať sa konania obmedzujúceho súťaž. Ide o jeden zo súkromnoprávných nárokov z porušenia zákona o hospodárskej súťaži, o ktorom je vecne a miestne príslušný rozhodnúť Krajský súd v Bratislave.“

5. Proti právoplatnému uzneseniu najvyššieho súdu podal odporca dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom z 19. novembra 2003 sp. zn. Obdo V 47/2002 tak, že uznesenie najvyššieho súdu z 27. mája 2002 sp. zn. 7 Obo 30/02 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie z nasledovných podstatných dôvodov:

„Z uvedeného je zrejmé, že žalobca svoju žalobu opiera o ust. § 17 zákona č. 188/1994 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže. Podľa tohto ustanovenia spotrebiteľia, ktorých práva boli porušené nedovoleným obmedzovaním súťaže, môžu voči rušiteľovi požadovať, aby sa zdržal konania a odstránil závadný stav. Toto právo môže uplatniť aj právnická osoba oprávnená hájiť záujmy spotrebiteľov. Z dikcie zákona je zrejmé, že ide o súkromnoprávne prostriedky ochrany práv spotrebiteľov, ktoré boli porušené nedovoleným obmedzovaním súťaže. Zákon teda jednoznačne vymedzuje okruh osôb, ktoré sa podľa tohto ustanovenia môžu domáhať ochrany svojich práv. Nemožno preto súhlasiť s názorom odvolacieho súdu, že k podaniu takejto žaloby je aktívne legitimovaný ktokoľvek, koho práva boli porušené. Aktívne legitimovaným k podaniu žaloby v občianskoprávnom konaní podľa § 17 zák. č. 188/1994 Z. z. je iba spotrebiteľ, ktorým môže byť fyzická aj právnická osoba, ktorej práva boli porušené nedovoleným obmedzovaním súťaže. Vymedzenie pojmu spotrebiteľ tento zákon neupravuje. Jeho vymedzenie pre účely zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa je však koncipované tak výstižne vo všetkých charakteristických znakoch, že ho možno použiť bez odkazu na tento zákon aj všeobecne. Žalobca ako prevádzkovateľ regionálneho rozhlasového vysielania využíva na základe

uzatvorených zmlúv služby poskytované žalovaným, predmetom ktorých je zabezpečenie prenosu a šírenie rozhlasového signálu. Žalobca nepoužíva služby žalovaného pre svoju vlastnú potrebu, ale pre potrebu svojej podnikateľskej činnosti, ktorým je rozhlasové vysielanie. Žalobca teda vo vzťahu k žalovanému nemá postavenie spotrebiteľa, a teda nie je aktívne legitimovaným subjektom na uplatnenie práv podľa § 17 zákona o hospodárskej súťaži. Nebol preto dôvod rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konania. Odvolací súd týmto postupom rozhodol o veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov.“

Rozsudok najvyššieho súdu z 19. novembra 2003 sp. zn. Obdo V 47/2002 bol sťažovateľovi doručený 18. decembra 2003 a keďže proti nemu nie je prípustný opravný prostriedok, doručením nadobudol právoplatnosť.

6. Najvyšší súd na základe uvedeného dovolacieho rozhodnutia v rámci odvolacieho konania uznesením zo 4. marca 2004 sp. zn. 7 Obo 321/03 rozhodnutie krajského súdu z 10. decembra 2001 č. k. 28 Cb 23/00-190 potvrdil z týchto dôvodov:

„Podľa § 243d ods. 1 O. s. p., ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný.

V zmysle citovaného ustanovenia, odvolací súd pri svojom rozhodnutí musí rešpektovať právny názor vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí dovolacím súdom. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu žalobca vo vzťahu k žalovanému nemá postavenie spotrebiteľa v prejednávanej veci, a preto nie je aktívne legitimovaným subjektom na uplatnenie práv podľa § 17 zákona o hospodárskej súťaži a odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí rozhodol o veci, ktorá nepatrí do právomoci súdu.

Vzhľadom na uvedené súd prvého stupňa vecne správne rozhodol, keď konanie zastavil pre nedostatok právomoci súdov. Odvolací súd preto napadnuté rozhodnutie podľa § 219 O. s. p. potvrdil.“

Uznesenie najvyššieho súdu zo 4. marca 2004 sp. zn. 7 Obo 321/03 bolo sťažovateľovi doručené 14. apríla 2004 a keďže proti nemu nie je prípustný opravný prostriedok, doručením nadobudol právoplatnosť.

7. Sťažovateľ namieta, že rozsudkom najvyššieho súdu z 19. novembra 2003 sp. zn. Obdo V 47/2002 a uznesením najvyššieho súdu zo 4. marca 2004 sp. zn. 7 Obo 321/03 boli

porušené jeho základné práva a slobody garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru .

7. 1. Podľa názoru sťažovateľa, pokiaľ ide o rozsudok sp. zn. Obdo V 47/2002, najvyšší súd *«nezákonne rozhodol o odopretí súdnej ochrany sťažovateľa, ktorá mu je jednak garantovaná ust. § 17 ZOHS (t. j. zákona č. 188/1994 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže), počítajú s ňou právne predpisy ako OSP a ZSP. (...) Rozsudok (...) je založený na nesprávnom zistení skutkového stavu a následnej nesprávnej aplikácii právneho predpisu, resp. aj nesprávneho výkladu tohto predpisu a nesprávnom právnom názore.*

Z textu § 2 zák. č. 634/1992 Zb. (t. j. zákona o ochrane spotrebiteľa), ktorým zákonodarca vymedzuje pojmy používané v uvedenom zákone jednoznačne vyplýva, že toto vymedzenie pojmov sa týka len tohto zákona a je teda použiteľné len na účely uvedeného zákona. Ide o kogentné ustanovenie tohto zákona. NS SR pochybil ak uvedené ustanovenie aplikoval v spore, ktorý nesúvisí s problematikou upravenou zákonom o ochrane spotrebiteľa teda zákona upravujúceho ochranu najmä spotrebiteľa v maloobchodnom predaji – obchodnej sieti a oprel o toto ustanovenie svoj právny názor s tým, že v zákone uvedenú definíciu spotrebiteľa vzťahol na celý právny poriadok SR všeobecne.

Treba poznamenať, že právny poriadok SR užíval pojem „spotrebiteľ“ už pred prijatím zákona č. 634/1992 Zb. v iných právnych predpisoch (minimálne od roku 1920, resp. 1942) a to v rôznom význame a že neexistuje právny predpis, ktorý by tento pojem vykladal, resp. uzákoňoval všeobecne pre celý právny poriadok. Je pravdou, že samotný zákon 188/1994 (ZOHS) úpravu alebo výklad pojmu spotrebiteľ neobsahuje avšak z textu ustanovení §§ 1, 5, 7, 17 tohto zákona jednoznačne vyplýva, že zákonodarca považuje pre účel tohto zákona za spotrebiteľa aj podnikateľa, ktorý spotrebováva výrobky a služby od iného podnikateľa a to aj na svoju ďalšiu podnikateľskú činnosť. Keby tomu tak nebolo nemal by uvedený zákon zmysel a ochranu podľa tohto zákona by nebolo možné poskytovať vykonávať a uplatňovať.

Zásadné však je, že sťažovateľ výrobky, resp. služby, ktoré nakupuje od rušiteľa – ST, a. s. používa na šírenie vlastného rozhlasového programu, ktorý nikomu nepredáva ani jeho počúvanie nespoplatňuje, čiže žiadnym spôsobom nie je možné vyvodiť záver, že by so službou, ktorú nakúpi od ST, a. s. ďalej podnikal a túto nespotrebovával pre vlastnú

potrebu. Čiže za tohto skutkového stavu je koniec koncov vyhovujúca pre vyriešenie otázky či sťažovateľ je spotrebiteľom aj definícia obsiahnutá v ZOS.

Sťažovateľ však trvá na tom, že v prípade, že ZOHS neobsahuje definíciu pojmu spotrebiteľ pre svoj vlastný účel nie je možné aplikovať na jeho výklad kogentné ustanovenie iného zákona stanovujúce samo sebe platnosť len pre účel zákona, v ktorom je obsiahnuté – ZOS a tým neodôvodnene zužovať aplikovateľnosť zákona a tým upierať sťažovateľovi jeho základné ústavné právo na súdnu ochranu. Z toho jednoznačne treba vyvodiť záver, že je na mieste u ZOHS použiť gramaticko logický výklad pojmu spotrebiteľ, lebo v celom právnom poriadku sa tento pojem používa ako pre spotrebiteľov – občanov tak spotrebiteľov – organizácie (podnikateľov), resp. odberateľov. Podľa gramaticko logického výkladu so všeobecnou platnosťou je spotrebiteľom ten, kto niečo spotrebováva. Obvykle to čo nadobudne vlastnou výrobou alebo od iného a nie je rozhodné za akým účelom a s akým výsledkom.

Podľa súdom použitého výkladu vychádzajúceho z jeho nesprávnych skutkových zistení týkajúcich sa služieb poskytovaných sťažovateľovi rušiteľom – ST, a. s. by boli v oblasti rozhlasového vysielania aktívne legitimovaní v spore podľa § 17 zák. č. 188/1994 Z. z. len poslucháči, lebo tí sú zrejme podľa NS SR konečnými spotrebiteľmi vo vzťahu k rozhlasovému signálu. Tento záver súdu je zjavne nelogický, lebo jeho aplikácia je nemožná z pohľadu pasívnej legitimácie v uvedenom spore, lebo v takom spore, kde na strane žalobcu by boli poslucháči by musel na strane žalovaného stať prevádzkovateľ rozhlasového vysielania a nie ten subjekt, ktorý pre prevádzkovateľa poskytuje svoje služby – šírenie komunikačného signálu. Aj samotný predmet takéhoto sporu by bol nemožný z pohľadu § 17 zák. č. 188/1994 Z. z., lebo je problematické ustáliť, ktorých poslucháčov – spotrebiteľov by sa mohol týkať, ktoré ich práva a akým spôsobom boli porušené obmedzovaním hospodárskej súťaže zo strany prevádzkovateľa rozhlasového vysielania, ktorý nakupuje služby – prenos signálu od poskytovateľa týchto služieb, ktorý sa pri svojej činnosti dopúšťa konania, ktoré je možné označiť ako zneužívanie dominantného postavenia na trhu. (...).

7. 2. V doplnení svojej sťažnosti napokon sťažovateľ namieta, že aj uznesením najvyššieho súdu zo 4. marca 2004 sp. zn. 7 Obo 321/03 boli porušené jeho základné práva a slobody garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa sťažovateľa:

„Týmto bolo právoplatne skončené konanie o ochranu pred nedovoleným obmedzovaním hospodárskej súťaže iniciované sťažovateľom a tým mu bola definitívne bez možnosti ďalšieho riadneho opravného prostriedku odopretá súdna ochrana predpokladaná v predmetnej veci množstvom zákonov a všeobecne záväzných predpisov, ktoré už sťažovateľ opísal v sťažnosti. Rozhodnutie NS SR 7 Obo 321/03 samozrejme v súlade s ust. Obč. súd. poriadku muselo rešpektovať právny názor dovolacieho senátu NS SR, ktorý vo veci rozhodol rozhodnutím Obdo V 47/02, ktorý právny názor je však nesprávny a poškodzuje ochranu ústavných práv sťažovateľa. (...).

8. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, „aby Ústavný súd po prejednaní sťažnosti sťažovateľa nálezom vyslovil sťažovateľom namietané porušenie jeho základných práv a slobôd v konaní vedenom pred Najvyšším súdom SR pod sp. zn. Obdo V 47/2002 a v tomto konaní vydaným rozsudkom zo dňa 19. 11. 2003 a v konaní vedenom pred Najvyšším súdom SR pod sp. zn. 7 Obo 321/032 a v tomto konaní vydaným uznesením zo dňa 4. 3. 2004.

Súčasne sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd SR sťažnosťou napadnuté rozhodnutia NS SR Obdo V 47/02 z 19. 11. 2003 a 7 Obo 321/03 z 4. 3. 2004 zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie a súčasne mu zakázal pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd sťažovateľa v napadnutých súdnych konaniach, resp. v nových rozhodnutiach vo veci.“

8. 1. „Sťažovateľ v súlade s ust. § 52 zák. ZoÚS navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol pred samotným prerokovaním sťažnosti o dočasnom opatrení (...) a odložil vykonateľnosť napadnutých právoplatných rozhodnutí NS SR Obdo V 47/2002 z 19. 11. 2003 a 7 Obo 321/03 z 4. 3. 2004“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. (...).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo

slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Predmetom sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu z 19. novembra 2003 sp. zn. Obdo V 47/2002 a uznesením najvyššieho súdu zo 4. marca 2004 sp. zn. 7 Obo 321/03.

1. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok najvyššieho súdu z 19. novembra 2003 sp. zn. Obdo V 47/2002, sťažovateľ ohľadom tohto rozhodnutia v podstate namietal, že tento rozsudok *„je založený na nesprávnom zistení skutkového stavu a následnej nesprávnej aplikácii právneho predpisu, resp. aj nesprávneho výkladu tohto predpisu a nesprávnom právnom názore.“*

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ústavy (I. ÚS 13/01).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom všeobecných súdov, teda s ich interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení vo veci sťažovateľa. Podľa názoru ústavného súdu nemožno dospieť k záveru, že by rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. Obdo V 47/2002 bolo potrebné považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Bolo nepochybne v právomoci najvyššieho súdu príslušné zákonné ustanovenia vyložiť. Rovnako nemožno dospieť ani k záveru, že by bol výklad najvyššieho súdu z ústavného hľadiska neospravedliteľný a neudržateľný, tak aby jeho následkom došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, ktoré sťažovateľ namieta.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ, ktorý bol kvalifikovane zastúpený pred všeobecnými súdmi, vo svojej sťažnosti neuviedol žiadnu skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné usudzovať, že rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. Obdo V 47/2002, ktoré obsahuje podrobné odôvodnenie, je postihnuté takými nedostatkami, ktoré by odôvodňovali záver o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a v konečnom dôsledku o porušení práva sťažovateľa na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie, tak ako to tvrdil vo svojej sťažnosti. Ohľadom zistenia skutkového stavu vo svojej sťažnosti nenamietal žiadne konkrétne skutočnosti. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení práva na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie podľa označených článkov ústavy a dohovoru, preto bolo potrebné v tejto časti sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Uznesením zo 4. marca 2004 sp. zn. 7 Obo 321/03 najvyšší súd uznesenie krajského súdu z 10. decembra 2001 č. k. 28 Cb 23/00-190 potvrdil, čím došlo k zastaveniu konania o návrhu sťažovateľa na ochranu pred nedovoleným obmedzovaním hospodárskej súťaže.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť okrem iného nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 122/02).

Najvyšší súd pri vydaní napadnutého uznesenia bol podľa § 243d ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku viazaný právnym názorom dovolacieho súdu vyjadreným

v rozsudku sp. zn. Obdo V 47/2002, v ktorého intenciách aj rozhodol, čo potvrdil vo svojej sťažnosti i sťažovateľ. Pokiaľ podľa zistenia ústavného súdu rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. Obdo V 47/2002 nedošlo k porušeniu označených základných práv sťažovateľa, nemohlo k tomu dôjsť ani uznesením najvyššieho súdu zo 4. marca 2004 sp. zn. 7 Obo 321/03, pretože najvyšší súd rozhodol v intenciách tohto rozsudku. Preto aj v tejto časti je podľa názoru ústavného súdu sťažnosť zjavne neopodstatnená.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodol ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti, tak ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. augusta 2004